

Bd. Magheru, nr. 20, 010334 București
tel.: 021.318.89.00 / 021.318.89.01; fax: 021.312.44.80
e-mail: marketing@nottara.ro
[Casa de bilete: 021.317.41.01](http://Casa.de.bilete:021.317.41.01)

Dosar de prezentare

Sala *George Constantin*

Data primei reprezentații: 3 aprilie 2015

Aprilie, dimineața

de **Mihai Ispirescu**

Distribuția:

George Berzea – **Mihai Marinescu**

Constantin „Tică” Stroescu – **Lucian Ghimiși**

William Georgescu / Nenăscutul – **Dan Clucinski**

Aspasia – **Ada Navrot**

Cristina – **Raluca Tița**

Regia și ilustrația muzicală: **Diana Lupescu**

Scenografia: **Victor Diaconu, Cătălin Manea**

Producție a Teatrului *Nottara*

SINOPSIS

Cine ar fi crezut că o cifră fictivă la Serviciul de statistică va declanșa un fenomen cel puțin bizar? Un suflet, încă nenăscut, dar raportat la recensământ, se instalează într-un oarecare Georgescu. Vrea să afle dacă viața merită trăită, iar această responsabilitate pică pe umerii șefului George Berzea și a statisticianului Tică Stroescu. Ei răspund în fața instituției, a colectivului și a întregii țări de buna ședere în prezent a Viitorului. Trebuie să îl convingă pe Nenăscut că vremurile sunt prospere, viața e frumoasă și tot omul e fericit, deci că merită să se nască pe plaiurile României.

Singura problemă este sus numitul Georgescu – un individ necorespunzător standardelor. În ajutor este chemată abila doamnă Aspasia. Experiența (este de trei ori văduvă) o recomandă pentru rezolvarea situației. Va reuși oare să îl facă pe acesta un „element de răspundere” al societății?

După o odisee a cenzurii, pe care a parcurs-o cu temeritate, textul se reîntoarce sub titlul original, *Aprilie, dimineața*, în teatrul în care a cunoscut succesul înainte de Decembrie 1989. Regizoarea Diana Lupescu, împreună cu dramaturgul Mihai Ispirescu, actualizează piesa scrisă în 1988, în cadrul programului *Piese vechi în haine noi*.

EXTRASE DIN TEXT:

Berzea: (...) Niciun pic de inițitivă personală n-aveți, asta-i de fapt. O clipă rămâneți singuri în fața neprevăzutului, o secundă, și gata, vă pierdeți, intrați în panică, nu știți altceva decât Consiliul de Administrație...dar mintea voastră, puterea de judecată, decizia proprie, spiritul de orientare...concluzia ta, poftim, asupra-ntâmplării, care-i? Din ce punct de vedere privești dumneata personal cazul?

Stroescu (pierit): Eu, șefu'...

Berzea: De la intelectuali te poți aștepta la orice. Nu-i exclus să consideri că-i vorba despre o dedublare a personalității. Ai curajul, spune-o!...Adică două caractere care se manifestă într-un singur om, așa crezi?

Stroescu: Era simplu atunci. Tăiam unul, țineam unul. Opream ce trebuia... știam un lucru... Mișoancă, îl cunoașteți și dumneavoastră, zece ani a fost activist, zece adventist.. Clar, știi de unde să-l apuci! Dar aici, exclus. Fenomenul e cu totul și cu totul altul... Nu s-a mai întâmplat.

Aprilie, dimineața - actul I, scena 1

Berzea: (...) Sunt sigur că vei corespunde pe deplin ... ca și până acum...

Aspasia: Vă mulțumesc pentru încredere, Gigi. Ce trebuie să fac?

Berzea: Să-i creezi aceeași viață ordonată ca și celorlalți, să-i aranjezi interiorul climatului sufletesc așa cum se cuvine, că-i cam brambura în interiorul lui de când i-a plecat amanta, l-a lăsat și nevasta. Pui lucrurile la punct, scuturi, deretici, să nu mai rămână un fir de praf...visuri, fantezii, nebunii!...

Aspasia: Știți concepția mea: ca să fie bun, un bărbat, ca și pastrama, trebuie bătut din două în două zile, apoi scos la vânt, să se frăgezească...

Aprilie, dimineața - actul I, scena 3

Georgescu (Nenăscutul): ...Dumneavoastră faceți hârtii aici, nu oameni. Unde-i viața?

Berzea (lui Stroescu): Unde e Stroescule, n-auzi ce te-ntreabă dânsul? Răspunde, că tu răspunzi. Eu v-am spus...

Stroescu: Unde e, Aspasia, când întrebă șefu', unde e viața? Răspunde!...

Aprilie, dimineața - actul I, scena 5

Berzea: (...) Câte necazuri ne face Viitorul, în ce situații ne pune.

Stroescu: Tot e bine... Eu tot zic mersi!...

Berzea: Pentru ce zici tu mersi!?!...

Stroescu: Pentru că a venit el și nu un trecut.

Berzea: Cine?!...

Stroescu: Unul din trecut să vadă unde am ajuns adică să se ia cu mâinile de cap.

Aprilie, dimineața - actul II, scena 3

Despre piesă:

Amintiri din Epoca Cenzurii

În iarna lui 1988, la Teatrul *Nottara* avea loc premiera celei de a doua piese a dramaturgului Mihai Ispirescu scrisă pentru acest teatru, unde era prieten cu regizorul spectacolului, Dan Micu, și cu o mare parte din trupă. Eram secretar literar la acea vreme și am primit cu entuziasm ideea, fiindcă Ispirescu prin cealaltă piesă, *Trăsura la scară*, se anunța drept un dramaturg interesant, care scria despre realitățile românești și despre regim în cheie grotesc-absurdă, cum erau și vremurile în supranumitul Absurdistan.

Piesa *Aprilie, dimineața* aparținea zonei satirice, în care se manifestau tot mai mulți scriitori, luând în răspăr mai ales birocratismul unei societăți care trăia sub jugul unor funcționari despotici, dirijați de la centru. Practica mistificării cifrelor în rapoarte trucate, care alienează personajele din piesă, dar și sugestia subversivă a unei demolări din interior printr-un efect de bumerang, creează, aici, o seamă de situații dramatice, comic-absurde, irezistibile. Excelența interpretării actorilor, o eminentă echipă în frunte cu Horațiu Mălăele și Mircea Diaconu, alături de Camelia Zorlescu, Anca Bejenaru și Viorel Comănici, au făcut ca evenimentul să rămână în analele teatrului.

Și mai interesantă e istoria luptei cu cenzura, aici având un caz elocvent de rezistență prin teatru, pe care l-a înregistrat scena românească înainte de '89. Mai întâi a fost schimbat titlul din cauza eventualelor aluzii la teze celebre ale comunismului, (spectacolul s-a jucat cu titlul *Într-o dimineață*). Apoi, au fost cerute scene noi, care să întărească partea pozitivă (așa a apărut scena dintre Diaconu și Anca Bejenaru, o idilă edulcorată la rădăcina unui pom, care să-l legitimeze pe omul nou, scenă care s-a scris sub privirile mele, într-un birou în care aproape că fusesem sechestrați, autorul și noi ceilalți). Despre tăieri de cuvinte, gesturi, accesorii vestimentare, ce să mai vorbim. Ele erau la ordinea zilei, iar cele cca. 17 vizionări cu comisia ideologică tindeau să facă piesa de nerecunoscut. Noroc că actorii în superbia lor ludică au continuat să facă ce trebuia pentru a impune personajele, cu aluzii transparente la mai marii zilei. Era de notorietate că Aspasia jucată de Camelia Zorlescu aducea a madam Ceaușescu, iar Comănici avea și el în cap modele de politrucii ai zilei. Premiera s-a dat în atmosfera de vacarm a zvonurilor că piesa va fi scoasă.

Din păcate, n-am asistat la spectacol fiindcă în drum spre teatru, alergând să-i întâmpin pe oaspeții anunțați cu sutele și pe care nu știam unde o să-i așez, am avut un accident pe gheață, care m-a trimis direct în spital.

Necazul meu a spart probabil ghinionul, dacă mă gândesc că spectacolul încă se mai juca în decembrie 1989. Nu și după, când gloria lui a rămas doar pe o peliculă la Televiziunea Română, care a filmat spectacolul cu public, imediat după schimbarea regimului. Ideea reluării piesei pe scena Nottara-ului mă face să fiu cu atât mai curioasă cu privire la impactul ei azi.

Doina Papp

Gânduri din partea autorului:

Ruxandra Vera Ștefan: Textul dumneavoastră, *Aprilie, dimineața*, a fost pus în scenă în 1988 la Teatrul *Nottara*, în regia lui Dan Micu. Care sunt amintirile cele mai pregnante despre lucrul la spectacol?

Mihai Ispirescu: Da, premiera a fost în 1988, după ani buni de „vizionări”, (opt!), un fel de lupte la baionetă, între realizatori – Mircea Diaconu, Viorel Comănici, Horațiu Mălăele, Camelia Zorlescu, Anca Bejenaru, actori, Dan Micu, regizor, Mihai Ispirescu, autor - și comandourile Consiliului Culturii, cum se numea la acea vreme Ministerul respectiv, puse să desființeze spectacolul. Încrâncenarea nerenunțării noastre de-a lungul atâtor ani, s-a dovedit mai puternică însă, și ne-a fost constant insuflată, - culmea unei coincidențe simbolice – chiar de interpretul Nenăscutului Viitor, adică de Mircea Diaconu, cel care, în 22 decembrie 1989, cu un curaj incredibil, nebunesc așa zice, fiindcă putea fi împușcat oricând, așa cum s-a întâmplat cu atâția alții, avea să iasă cel dintâi, singur, în balconul teatrului *Nottara*, spre a înfige steagul Revoluției.

Aprilie, dimineața a iscat multe împotriviri din partea puterii comuniste fiindcă piesa nu era, nu se arată a fi nici astăzi, doar o satiră de moravuri și năravuri, ci – aprigă cutezanță, oricând – ea este un atac frontal contra falsului, corupției, minciunii, a obstrucționării drepturilor și libertăților omului, contra oricărui sistem politic, antidemocratic, dictatorial. Orice replică deranjantă s-ar fi scos, întâmplarea în sine, rămânea neschimbată: ajuns pe aceste meleaguri prin raportarea unor cifre false, umflate, cu un nou născut în plus, „Viitorul cel bun” ține, neapărat, să vadă, totuși, dacă merită au ba, a se naște pe aici, și fuge îngrozit la decoperirea crudei realități zadarnic fardată de oamenii puterii, hotărât să nu se mai întoarcă nicicând, nici peste 30 de ani, când este programat să se nască, adică nici prin anii 2015-2020. „Am trăit emoția, spaima, bucuria de a pune în scenă o piesă extraordinară cu o trupă de mare calibru”, spunea Dan Micu, cel datorită căruia și, în primul rând, a existat spectacolul. „El a fost un artist cu scipiri de geniu, care într-o viață repede curmată, a spus mult și răscolitor, despre arta pe care a slujit-o” scrie în cartea „Dan Micu - Un destin spulberat”, criticul și istoricul de teatru Doina Papp, distins secretar literar al *Nottara*-ului de atunci, brav camarad, de asemenea, al fostei noastre echipe. Cred că șansa piesei *Aprilie, dimineața* ca și a celeilalte *Trăsura la scară*, pusă tot prin acei ani, tot de Dan Micu dar și de Gábor Tompa, a fost și poate mai rămâne, aceea de a trezi interesul unor regizori ai zborurilor înalte, ca și Diana Lupescu, astăzi, dimpreună cu tânăra sa echipă, susținută – altfel, cum s-ar putea – de o eficientă, activă conducere a Teatrului *Nottara*, director, doamna Marinela Țepuș.

R.V.Ș: Ce ecouri au venit din partea publicului cu privire la acest spectacol?

M.I: A fost considerat, în unanimitate, un eveniment. Critica teatrală din acele vremuri a însemnat cel mai puternic, mai determinant for de lansare, susținere și apărare a spectacolelor bune. Fără existența criticii, activă și benefică în

mare parte, peisajul nostru teatral ar fi fost tern, lipsit de valoare. Cenzorilor le era frică, dădeau înapoi în fața unor critici marcantți, tineri în bună parte, meseriași constructivi, pricepuți, îndrăzneți, și mai toți nealineati.

Sigur că și spectacolul *Aprilie, dimineața* a stârnit vâlvă mare. Toate publicațiile importante din București și din țară, i-au acordat atenție în spații largi, generoase. Din păcate, n-a putut fi jucat mai mult. Cozile impresionante la casa de bilete blocau circulația pe o bună parte a bulevardului Magheru, care era „traseul prezidențial” și acesta a fost motivul programării sale prea rar față de imensa cerere a publicului din acel an 1989, când lumea dorea să-și recapete și primea în sfârșit, de Crăciun, mult râvnita rație a libertății, scrisă de tinerii revoluționari și pe bordura rondului din piața Romană, repede dărâmată apoi, la inițiativa noilor autorități.

Mărturia entuziasmului public, atmosfera incendiară de la reprezentații, o are filmată și cred că se mai păstrează, postată pe Facebook-ul lui Horațiu Mălăele, actor care ridica sala în picioare prin interpretarea zguduitoare a unuia dintre personajele piesei, disperat că nu va apuca și el niciodată un altfel de viitor.

R.V.Ș: Un nou spectacol pe baza textului dumneavoastră va fi făcut, în anul 2015, de către regizoarea Diana Lupescu. Ce așteptări aveți, în sensul schimbărilor pe care ați dori să le vedeți, ținând cont și de publicul care are acum un alt tip de receptare?

M.I: Sunt sigur, doamna Diana Lupescu, prin talentul recunoscut, cum spuneam, va ști să dea textului temperatura acestor ani, când, alături de tinerii actuali, entuziaști, plini de speranțe, cum se obișnuiește, se află și generația celor care, în 1988, tineri, la fel, pionieri, cântau rebegiți, dar entuziasmați: „Noi, în anul 2000, Când nu vom mai fi copii,.....”, Vai ce bine vom trăi, Și ce fericiți vom fi.... etc. etc. Văzând spectacolul astăzi, tinerii de atunci și de acum, ambele generații, alături de celelalte, se vor putea întreba, cam cât și cum s-a schimbat lumea între timp, își vor dori s-o schimbe și ei desigur, cu mai multă înțelepciune poate, astfel încât, de acum înainte, Viitorul cel bun, să poată ajunge odată și tărâmurile acestea.

R.V.Ș: Ce înseamnă să fii dramaturg în România. Ce satisfacții aveți și ce obstacole întâmpinați?

M.I: Păi, ce să însemne?! Și-n România, și-n oricare alt loc, după mine înseamnă același lucru: talent, muncă și nestrămutată credință în Teatru, lumina ochilor prin care vedem lumea.

(interviu apărut în publicația online *Vești și povești*, editată de echipa Teatrului *Nottara*, în noiembrie 2014)

REPERE BIOGRAFICE

Autorul

Mihai Ispirescu s-a născut în 1940, la București, pe strada Șerban Vodă. În același an, părinții, Margareta Apostoleanu și avocatul Iulius Ispirescu, se mută la Ploiești, unde scriitorul va urma școala primară și liceul. Copil fiind, se plimba cu bicicleta adolescentului Nichita Stănescu, care mai târziu i-a devenit mentor. Ploieștiul îl apropie de pictorul Vladimir Zamfirescu, de actorii Eusebiu Ștefănescu și Lupu Buznea, de doctorul Rodion Galeriu, de scriitorul Eugen Simion, de atâția alții care i-au rămas prieteni pe viață.

În anul 1977 vine în București, lăsând în urmă o carieră de muzician, vocal și chitară bas, în orchestra *Zig Zag*, remarcată și adusă la Televiziune, de celebrul în epocă Valeriu Lazarov. Odată cu stabilirea în Capitală părăsește postul de director al Casei de Cultură din Ploiești, pentru un mărunț post de redactor la *Institutul de folclor*. În taină își dorea ca piesele de teatru pe care le scria să se joace și la București, nu numai pentru publicul ploieștean, în fața căruia debutase cu piesa *Concediu nelimitat*. Și iată că într-o zi peștisorul de aur, întruchipat de Horia Lovinescu, i-a îndeplinit visul!

În 1984, la Teatrul *Nottara*, are loc premiera cu *Trăsura la scară*, în regia lui Dan Micu. Succes enorm! Horatiu Mălăele este ovaționat de public, alături de restul distribuției. Dramaturgul Mihai Ispirescu cunoaște consacrarea. Urmează, tot în echipă cu regizorul Dan Micu și actorii de top ai *Nottara*-ului, *Aprilie, dimineața* – scrisă în 1988 și prezentată publicului cu aproape zece ani mai târziu, din cauza multiplelor obstacole ale cenzurii comuniste. Un al doilea mare succes de public și critică. În 1992 regizorul Dominic Dembinski îi montează *Arșița și viscolul*. Tot la *Nottara*, în 2002 are loc premiera pe țară a spectacolului *Petrecere într-un pian cu coadă*, în regia lui Alexandru Repan. În 1996 Dan Micu îi pune în scenă, la Teatrul Național, în premieră absolută piesa *Tehnică Raiului*.

În 2005 publică primul său roman, *Coastele lui Adam*.

Astăzi, la 75 de ani împliniți (dintre care 50 dedicați teatrului) continuă să scrie, pictează, grădinărește, compune muzică și pregătește bucate alese pentru prieteni dragi, primiți cu mare căldură și fast în conacul său de la Mogoșoaia.

Regizorul

[Diana Lupescu](#) s-a născut pe 7 octombrie 1954, la Bacău, și ați văzut-o în numeroase roluri, alături de mari artiști ai scenei românești.

A absolvit în 1978 Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică din București, sub îndrumarea dascălului Amza Pellea, maestru al artei dramatice, care i-a sădit în suflet, pentru totdeauna, pasiunea pentru teatru, cu toate formele sale. Această pasiune i-a devenit, în timp, profesiune de credință.

Spectacolele în care a jucat s-au bucurat de succes, având la bază texte ale unor mari autori din dramaturgia și literatura universală și română, precum: Luigi Pirandello (Astă-seară se improvizează), Franz Kafka (adaptare după romanul Castelul), A.P. Cehov (Trei surori), Larry Gelbart (Miresele căpitanului), Romain Rolland (Jocul dragostei și al morții), Milan Kundera (Jacques și stăpânul său), Samuel Beckett (Play), Jean Poiret (Sărbători fericite), Ion Bucheru (Frumosul cotidian), George Ciprian (Omul cu mârtoaga), Aurel Baranga (Siciliana), D.R. Popescu (Piticul din grădina de vară), Liviu Rebreanu (adaptare după Ultimul bal), M.R. Paraschivescu (Păguboșii) sau Zaharia Bîrsan (Trandafirii roșii).

În construirea personajelor sale a îmbinat spiritul comic și dramatismul, umorul viu și melancolia destinelor nefericite. De fiecare dată, întipărindu-se în memoria spectatorului prin interpretarea bine strunită – care surprindea printr-un ludic inocent, relevat la momentul oportun – prin delicatețea gesturilor, prin frumusețea sa, prin inteligența sa.

Și în lumea filmului a rămas un nume de neuitat. Diana Lupescu s-a numărat întotdeauna printre actrițele favorite ale regizorilor de film, pentru prezența delicată, expresivitatea și controlul asupra jocului în fața camerelor de filmat. Colaborările sale din cinematografie s-au materializat în filme îndrăgite de public, dintre care amintim: Campioana (regia: Elisabeta Bostan), Buletin de București (regia: Virgil Calotescu), Fata Morgana (regia: Elefterie Voiculescu), Iarba verde de acasă (regia: Stere Gulea), Povestea dragostei (regia: Ion Gopo), E-atât de aproape fericirea (regia: Andrei Băleanu), Există joi (regia: Adrian Petringenaru).

Apoi, în 2007, a absolvit regia de teatru în cadrul Universității de Artă Teatrală și Cinematografică I.L. Caragiale din București, asumându-și un nou rol pe tărâmul Thaliei, acela de director de scenă. S-a avântat curajos de cealaltă parte a rampei, pentru a crea lumi, povești și personaje din perspectiva viziunii sale asupra artei și vieții, cucerindu-i atât pe colegii actori, cât și publicul. Spectacolele sale efervescente aduc un zâmbet pe buzele privitorului, îl invită să se îndrăgostească, să viseze, să se joace. A regizat, pe scena Teatrului George Ciprian din Buzău, spectacole care se joacă, de ani de zile, cu casa închisă: Fii cuminte, Cristofor! de Aurel Baranga, Sirena și Victoria de Aleksandr Galin, Părinții teribili de Jean Cocteau. La Teatrul Sică Alexandrescu din Brașov, se poate vedea Un bilet spre fericire de Spiró György, iar la teatrul Regina Maria din Oradea, spumoasa comedie: Sărbători fericite de Jean Poiret.

În stagiunea actuală, publicul este invitat la Teatrul Nottara să se bucure la spectacolele semnate de Diana Lupescu: *Vacanță în Guadelupa* de Pierre Sauvill și Eric Assous, *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare, *Matrimoniale* de Lia Bugnar și *Aprilie, dimineața* de Mihai Ispirescu.

Actorii

Mihai Marinescu a absolvit în 2003 Facultatea de Teatru, specializarea actorie, a Universității de Artă Teatrală și Cinematografică *I.L. Caragiale*, la clasa profesorului Mircea Albulescu.

De-a lungul colaborării sale cu Teatrul *Nottara*, l-ați putut vedea în spectacole precum: *Rinocerul îndrăgostit* de Liao Yimei, regia: Mihai Lungeanu (2009) și *Romeo și Julieta* de William Shakespeare, regia: Ioan Carmazan (2008).

A fost distribuit în numeroase producții independente, desfășurate în spații neconvenționale și nu numai: *O noapte taifunoasă*, scenariu după I.L.Caragiale, regia: Dan Vasile (Teatrul Mignon, 2013), *Black and White* de Keith Waterhouse și Willis Hall, regia: Anca Maria Colțeanu (Grand Cinema Digiplex din Băneasa Shopping City, 2013), *Arlechino moare?* de Nikolai Evreinov, atelier condus de Antoaneta Cojocar (Teatru Bulandra, 2012), *Crize* de Mihai Ignat, regia: Traian Șoimu (Green Hours, 2007), *Și caii se împușcă, nu-i așa?* de Horace McCoy, regia: Chris Simion (Lăptăria lu' Enache, 2007), *Edmond* de David Mamet, regia: Marcel Țop (2005), *Rog seriozitate* de David Barrett, regia: Traian Șoimu (Club „La scena”, 2004), *Un tramvai numit Popescu* de Cristian Popescu, regia: Gavriil Pinte (2004), *În largul mării* de Slavomir Mrožek, regia: Traian Șoimu (Studioul de Teatru Casandra, 2004), *Natural Born Fucker's*, după Erick Bogosian, regia: Marcel Țop (2004).

În prezent, pe scena Teatrului *Nottara* poate fi văzut în spectacolele: *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare și *Matrimoniale* de Lia Bugnar, ambele în regia Diane Lupescu.

Lucian Ghimiși a absolvit Facultatea de Teatru, secția Arta Actorului, din cadrul Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică *I.L. Caragiale*, la clasa prof. Olga Tudorache.

Carierea sa a început la Teatrul *Maria Filotti* din Brăila și a continuat la Teatrul *George Ciprian* din Buzău, unde și-a perfecționat tehnicile de joc și s-a întâlnit cu piesele unor mari dramaturgi români și universali: *Visul unei nopți de vară* și *Comedia erorilor* de William Shakespeare, *T&C - Iubirea e un lucru foarte mare*, după Ion Băieșu, *Bărbierul din Sevilla* de Beaumarchais, *Ce înseamnă să fii onest* de Oscar Wilde, *Zăpezile de altădată* de Dumitru Solomon, *Acolo, departe* de Mircea Ștefănescu, *Steaua fără nume* de Mihail Sebastian.

Datorită talentului său și abilității de a aborda cu aplomb cele mai diferite personaje a fost ales să facă parte din distribuțiile unor montări originale semnate de regizorii: Alice Barb, Anca Maria Colțeanu, Răzvan Ioan Dincă, Cezar Ghioca, Attila Vizauer.

Pe lângă activitatea din teatru, se adaugă și aceea de gazdă a unor emisiuni ale Televiziunii Române („Trupa DP2”, „Televiziunea, dragostea mea”, „Surprize, surprize”, „Serviciul român de comedie”) și cea de reporter la Național TV.

În 2005 s-a alăturat echipei Teatrului *Nottara* și a jucat în spectacolele: *Nu vorbiți cu actorii* de Tom Dudzick și *Opera de trei parale* de Bertolt Brecht (ambele în regia Diane Lupescu), *Clipe de viață* de William Saroyan (regia: Cristian Dumitru),

Antigona de Jean Anouilh (regia: Claudiu Goga), *Pădurea* de A.N. Ostrovski (regia: Tudor Mărăscu), *Capul de rățoi* de George Ciprian, (regia: Răzvan Ioan Dincă).

În anul 2013, a fost numit prin concurs de management directorul Teatrului Ion Creangă din București.

Născut pe 9 iunie 1987, [Dan Clucinski](#) a absolvit în 2011 Facultatea de Actorie din cadrul Universității Hyperion, din București. În timpul studenției a fost Holden, în *De veghe în lanul de secară*, de J.D. Salinger, Jaques Melancolicul, din *Cum vă place*, de William Shakespeare, Tom, din *Menajeria de sticlă*, de Tennessee Williams, Treplev, din *Pescărușul*, de Cehov etc.

Caută nuanțele fiecărui rol, decupează clar fiecare mișcare și își dezvoltă în permanență tehnicile de expresivitate corporală. Disponibilitatea de joc și joacă l-au recomandat pentru construcția unor personaje pline de haz și culoare în teatrul pentru copii. *Zâna zorilor*, de Ioan Slavici, *Hainele cele noi ale prințului*, după H.C. Andersen, ambele în regia Ilincăi Stihii, *Kiki și Bozo*, de Andreea Vălean, regia Peter Kerek, sunt doar câteva dintre spectacolele Teatrului Excelsior, adresate celor mici, în care a fost distribuit. Iar rolul Rudge, din *History Boys*, de Alan Bennett, regia Vlad Cristache, l-a făcut cunoscut publicului de adolescenți al aceluiași teatru.

Colaborează și cu Teatrul *Tony Bulandra*, din Târgoviște, unde este Horatio, în *Hamlet*, de William Shakespeare, regia: Kemal Bashar, Donalbain în *Macbeth*, de William Shakespeare și Jerry în *Tom și Jerry*, de Rick Cleveland. La Teatrul *Bulandra*, din București joacă, în regia lui Andrei Șerban, în spectacolul *Ivanov*, de A.P. Cehov, iar la Teatrul *George Ciprian*, din Buzău, în *Visul unei nopți de iarnă*, de Tudor Mușatescu, regia Diana Lupescu.

A făcut parte din trupe de improvizație și de teatru independent, din distribuția mai multor producții de teatru radiofonic, iar la Teatrul *Elisabeta* este Comandantul, în *Lazăr*, de Mihail Gavril, regia Ștefan Ruxanda.

La Teatrul *Nottara*, în stagiunea curentă, îl puteți vedea, pe lângă *Aprilie, dimineața*, și în *Comedie de modă veche*, de Alexei Arbuzov, regia Vasile Toma.

[Ada Navrot](#) a absolvit Academia de Teatru și Film din București, specializarea arta actorului, la clasa profesoarei Sanda Manu, promoția 1995. Imediat după terminarea studiilor, timp de trei ani, a fost angajată a *Theatrum Mundi* (pe baza căruia a fost construit ulterior Teatrul Metropolis).

Din 1998, face parte din echipa artistică a Teatrului *Nottara*, unde a fost distribuită în spectacole precum: *Căsătoria* de N.V. Gogol (regia: Gavriil Pinte), *Play Hedda*, după Henrik Ibsen (în propria regie), *Doi gemeni venețieni* de Carlo Goldoni (regia: Vlad Mugur), *Hora iubirilor* de Arthur Schnitzler, precum și *Leonce și Lena* de Georg Büchner (regia: Felix Alexa) sau *Jocul dragostei și al morții* de Romain Rolland (regia: Lucian Giurchescu). În prezent, Ada Navrot joacă în montările de succes: *Aniversarea* de Thomas Vinterberg și Mogens Rukov, regia: Vlad Massaci, *Mobilă și durere* de Teodor Mazilu, regia: Alice Barb, *Vacanță în Guadelupa* de Pierre Sauvill și Éric Assous, un spectacol de Diana Lupescu, *Matrimoniale* de Lia Bugnar, regia: Diana Lupescu și *Comedie de modă veche* de Alexei Arbuzov, regia: Vasile Toma.

De asemenea, a colaborat și cu regizori de film din România și străinătate: Radu Munteanu, Radu Gabrea, Benoit d'Aubert, Raul Ruiz, Michael Haneke.

Este apreciată pentru generozitatea cu care colaborează cu partenerii de scenă. Forța și personalitatea o recomandă pentru personaje feminine puternice, însă talentul viguros i-a oferit întotdeauna posibilitatea de a aborda o paletă mult mai largă de roluri. Se remarcă în egală măsură în partituri comice și dramatice, pe care le construiește cu minuțiozitate și rafinament.

Imagini din spectacol și programarea reprezentațiilor: www.nottara.ro

Persoană de contact:

Paula Varga

Marketing și Comunicare

Teatrul *Nottara*

e-mail: paula.varga@nottara.ro

marketing@nottara.ro